באפרה אין מועלין׳ אמר רב אשי שתי תקנות הואי: דאורייתא ׳בה מועלין, באפרה אין מועלין׳ כיון דחזו דקא מזלזלי בה וקא עבדי מיניה למכתן גזרו ביה מעילה, כיון דחזו דקא פרשי מספק הזאות, אוקמוה אדאורייתא: ת"ר *פר העלם דבר של ציבור ושעירי עבודת כוכבים בתחילה מגבין להן דברי ר' יהודה ר"ש אומר מתרומת הלשכה הן באין והתניא איפכא? *הי מינייהו אחריתא? אמרוה רבנן קמיה דרב אשי לימא קמייתא אחריתא דשמעינן ליה לר"ש דחייש לפשיעה אמר להו רב אשי אפי' תימא בתרייתא אחריתא כי קא חייש ר"ש לפשיעה במילתא דלית בהו כפרה בגווה, במילתא דאית להו כפרה בגווה לא חייש ר"ש לפשיעה, מאי הוי עלה? א"ל רבה זוטי לרב אשי ת"ש דתניא את קרבני לחמי לאשי ריח ניחוחי תשמרו להקריב לי במועדו לרבות פר העלם דבר של ציבור ושעירי עבודת כוכבים שבאין מתרומת הלשכה דברי ר"ש: ושלימה היתה קריבה וכו': א"ר חייא בר אבא בעי רבי יוחנן: שלימה שחרית ושלימה בין הערבים או דילמא שלימה שחרית ובטילה בין הערבים? אמר רבא ת"ש *שמיני בחביתים ואם איתא דבטילה בין הערבים הא זמנין דלא משכח ליה שמיני בחביתים ה"ד דמת כ"ג ולא מינו אחר תחתיו. אמרוה רבנן קמיה דרבי ירמיה, אמר *בבלאי טפשאי משום דיתבו בארעא דחשוכא אמרי שמעתתא דמחשכן אלא דקתני *שביעי בסלת תשיעי ביין ה"נ דלא בטלי מנחתם ונסכיהם *בלילה מנחתם ונסכיהם אפילו למחר אלא *דאי לא קתני ה"נ דאי לא קתני, אהדרוה קמיה דרבא אמר מבישותין אמרי קמיהו מטיבותין לא אמרי קמיהו. ג] (א) הדר אמר רבא הני נמי מטיבותין היא *אמר קרא סלת מנחה תמיד הרי היא לך כמנחת ד] תמידין, מאי הוי עלה? אמר ר"נ בר יצחק ת"ש דתניא שלימה שחרית ושלימה בין הערבים. א"ר יוחנן פליגי בה אבא (ג) יוסי בן דוסתאי ורבנן אבא יוסי בן דוסתאי אומר מפריש לה שני קמצים של לבונה קומץ שחרית וקומץ בין הערבים ורבנן אמרי מפריש לה קומץ אחד חצי קומץ שחרית וחצי קומץ בין הערבים, במאי קמיפלגי? אבא יוסי בן דוסתאי סבר לא אשכחן חצי קומץ דקריב ורבנן סברי לא אשכחן עשרון דבעי שני קמצים, בעי רבי יוחנן *כהן גדול שמת ולא מינו אחר תחתיו לרבנן

במדבר כח

ויקרא ו

הי מינייהו ד] (אחריתי). איזו נאמר באחרונה שנסמך עליה ה] (דסמך) הדר ביה מאידך משום דקי"ל (עירובין דף מו:) ר' יהודה ור' שמעון הלכה כרבי יהודה: קמייתא. דקתני לר"ש שבאין מן הלשכה ו): דלית בהו כפרה. מנחת כהן ליתא ליורשים כפרה בגוה אבל פר העלם דבר' כפרה לציבור היא: הורה אור

קרבני לחמי לאשי. ריבה הכתוב קרבנות הרבה דכל הני לשון קרבן ניתא: לרבות פר העלם ז). דבאין מתרומת הלשכה כתמיד, דבתמיד משתעי ואע"ג דלאו אדעתא דהכי הביאו שקליהם שהרי לא הוו יודעים שיחטאו, אפ"ה מרבה להו קרא: דברי ר"ש. וכיון דמקרא יליף עיקר הוא ח) כך היא (נ) דאחריתא: שמיני בחביתין. במסכת תמיד (דף לא:) מני (ד) (לכהנים (י"ג)) העסוקים בתמיד בין בבקר בין בערב זה בכך וזה בכך: בארעא דחשוכא. דבבל עמוקה היא דכתיב האומר לצולה חרבי (ישעיה מד): שביעי. מקריב הסלת דמנחת נסכי תמיד: תשיעי ביין ה"נ דלא בטלי. לעולם והא קיימא לן מנחתם ונסכיהם בלילה כו' דאם לא הקריבו היום נסכים יקריבם למחר וכגון שלא קדשו בכלי דלא נפסלו בלינה אלמא זימנין דקרב תמיד בלא נסכים: אלא דאי. לא הוו נסכים' לא קתני ה"נ גבי חביתין דאי מת כ"ג לא קתני ולעולם אם מת בטילה כל בין הערבים עד שיעמוד כהן אחר: אהדרוה לקמיה דרבא. הא דקאמר רבי ירמיה בבלאי טפשאי: מבישותין אמרי קמייהו. כשאנו אומרים שום טעם שאינו יפה אומרים אותו השומעין לפני בני ארץ ישראל: מטיבותין. כי אמרי' מילי מעלייתא לא אמרי להו קמייהו: הא נמי. דאמרן דאינה בטילה מטיבותין היא דיפה אמרתי ט] (דאי לא) דנפקא לי מקרא דכתיב בחביתין (ויקרא ו) סלת מנחה תמיד מה תמיד אינו בטל אף היא אינה בטלה: מאי הוי עלה. כרבא או כרבי ירמיה: פליגי בה. בחביתי כ"ג שלא מת: מפריש לה שני קמצין של לבונה. כשהיה מביא עשרון שלם מביאו מביא עמו שני קמצים לבונה ומקריב האחד לחצי עשרון של שחרית והאחד לחצי של בין הערבים: ולא

ואין מועלין באפרה. תימה תיפוק ליה דאפר הקדש מותר כדאי' בסוף תמורה (דף לד.) ולמאן דמוקי *הא דתניא אסור בנפלה דליקה מאיליה דלא הוי אניס דלמעול ניחא אלא למאן דמוקי לה בתרומת הדשן [התם] ובפ' כל שעה (פסחים דף כו:) קשיא וי"ל דשאני הכא דכל מצותה לשריפה עומד ועוד נראה דטעם דהתם משום דאין לך דבר שנעשית מצותו ומועלין בו אבל הכא הכא לא איתעביד: דקא עבדי למכתן. רב אשי לטעמיה דאמר במסכת מכות (דף כא.) דאפר מקלה מותר להניח על מכתו משום דמכתו מוכחת עליו: גזרו ביה מעילה. משמע הכא דאיכא מעילה מדרבנן וה"נ אמרינן פרק הוציאו לו (יומא דף נט. ושם:) ובפרק ולד חטאת (תמורה ד' יח:) מועלין בדמים דברי ר"מ ור"ש וחכ"א אין מועלין ועד כאן לא פליגי אלא דרבנן אבל דאורייתא אין מועלין ואית דגרסי פרק ולד חטאת מ"ש דמ"ד אין מועלין ושיבוש הוא אלא ה"ג מ"ש דלכולהו אין מועלין מדאורייתא והתם נמי תנן ר"ש אומר הדם קל בתחילתו וחמור בסופו כו' אלמא דמדרבנן הוא ותימה דבסוף פרק בתרא דתמורה (דף לג:*) בעי גבי מקדיש עולה לבדק הבית אסור לשוחטה עד שתיפדה ומועלין בה שתי מעילות ופריך ואי דרבנן מי איכא מעילה דרבנן וי"ל דכיון דאיכא מעילה דאורייתא לא שייך לתקן מעילה אחר דרבנן ומיהו תימה דריש מעילה (דף ב.) תנן קדשי קדשים ששחטן בדרום מועלין בהן דרבנן ומאי איכא בין מעילה דאורייתא ומעילה דרבנן דאורייתא משלם חומש דרבנן לא משלם חומש וכ"ש קרבן ופריך מי איכא מעילה דרבנן אין דאמר עולה קדשים שמתו יצאו מידי מעילה דבר תורה הא דרבנן איכא מעילה ואמאי לא מייתי מתני' דאיכא מעילה בדמים וי"ל משום דדמיא טפי לקדשי קדשים ששחטן בדרום *וכמאן דחנקינהו דמי *(והרב ר' חיים וכן פי' בקונטרס כאן) דדם אקדשוה רבנן והשתא איכא שפיר מעילה דאורייתא אבל קדשים שמתו לא נחתא להו קדושת דמים הילכך מייתי שפיר י] *ואפר פרה נמי איכא קדושה מדרבנן וקשה לפירושו דבפרק ולד חטאת (תמורה דף יב.) גבי קדשים שמתו דפריך מי איכא מידי דמעיקרא ליה ביה מעילה יא] דפסקא ואמרת אפי' בקדשים קלים ולבסוף אית ביה מעילה ולא והרי דם ומאי פריך לפירושו טובא איכא לפלוני *לכך נראה כמו שפירשתי ומיהו תימה קצת אמאי לא מייתי מתני' דמייתי מינה סייעתא לעולה הנהנה מן החטאת כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום כשהיא מתה כיון שנהנה כל שהוא מעל ושמא להכי לא מייתי לה דדילמא היינו חוקא חטאת הואיל ולכפרה אתיא לא בדילי מינה ותקנו רבנן מעילה טפי כדקאמר בתר הכי דמחטאת לא שמעינן *העולה ואית ספרים דגרסי הואיל ולכפרה אתיא בדילי מינה ואין הסוגיא מוכחת כן ושמא ה"ק מתני' אשמעינן דאפילו חטאת דבדילי איכא מעילה ועולה אשמעינן אילו היכא דלא בדילי איכא מעילה: פר העלם דבר ושעירי עבודת כוכבים. יש לדקדק אמאי נקט גבי פר לשון יחיד וגבי שעירי לשון רבים והוי מצי למינקט פרי עבודת כוכבים*: דשמעינן ליה לר"ש דחייש לפשיעה. קצת קשיא דרבי יהודה נמי חייש לפשיעה דלא אשכחן דניפלוג אחקנות ולעיל ס"ל משל יורשים: דאי לא קתני. כלומר דבר שאינו רגיל אלא באקראי בעלמא:

תוספתא דשקלים פ"ב [הוריות ג:]

נ"ל וכן קמייתא היא דאחריתא

[תמיד לא:]

[תמיד לג:]

[יבמות סו: חולין קו:]

[שם בתמורה וכן בפסחים כו:]

[פ"ק סימן]

קנה א מיי' פ"ד מהל' שקלים הלכה ג:

קנו ב ג מיי' פ"ג מהל' תמידין ומוספין הלכה כב:

[וישב על זה עיין תוס' יומא ג. ד"ה פר]

[צ"ל הא רשולה. צ"ק]

הגהות הב"ח

(א) גמ' הדר אמר רבא הא נמי: (ב) שם יוסף וכן בכל העמוד: (ג) רש"י ד"ה דברי ר"ש וכיון דמקרא יליף עיקר הוא כך היא דאחרונה דאחריתא היא כצ"ל וה"נ ובס"פ גרי יהודה דאין תרומת הלשכה באין וק"ל כר' יהודה כו' דהן ילפינן מקרא וק"ל: (ד) ד"ה שמיני וכו' מני נ"ב כהנים העסוקים:

כיון דלר"י בחביתי כהן גדול שמת - ר"ש סובר באשמו נעשות ולא מן היורשים

נושא

מח' ר' יהודה ור"ש - מאי מקור התקנה לעולם .. עבור פר העלם ושעירי ע"ז

מקנה

I II

מיסבור

דר"יתות

זום מעקב

המשך הגמ'

נושא

הא דקתני דמנחת חביתין היתה קריבה שלימה [illegible]

מקנה

(מיקם)

תשובות

דחיה

נושא

מח' אבא יוסי בן דוסתאי ורבנן בכמות הלבונה של מנחת חביתין בכל יום (הכהן שלא מת)

נושא

שאלת ר' יוחנן בכהן גדול שמת מה הם השיעורים של שמן ולבונה של החביתין:

· לבונה איבא דרבנן

· שמן איבא ואבא יוסי בן [illegible]

רבינו גרשום

כיון דקא פרשי מספק הזאות. כשהיה ספיקא לאדם אם נטמא אם לא לא היה רוצה שיהו מזין עליו שהיה חושב בדעתו שמא לא נטמאתי והייתי מועל. אוקמוה אדאורייתא שאין מועלין באפרה. בתחילה מגבין להן כלומר שלא היו לוקחין אותה מתרומת הלשכה אלא גובין עכשיו מכל אחד ואחד פרוטה וקונין מהן: הי מינייהו באחריתא. כלומר צריכין אנו לידע אי זו נשנית באחרונה מאלו הברייתות שחזר בה ר' שמעון ואמר כר' יהודה דקיימא לן ר' שמעון ור' יהודה הלכה כר' יהודה: לימא קמייתא היא אחריתא שחזר בו מההיא דאמר בה בתחלה הן באין ואמר מתרומת הלשכה הן באין דחייש לפשיעותא כדאמרינן לעיל כיון דחזו דקא פשעי בה אוקמוה אדאורייתא דניתו מלשכה: במלתא דלית להו כפרה בגוה. כגון כ"ג שמת דאם היו היורשים מביאין בעבורו היו מביאין ולא בעבור עצמן משום הכי פשעי. במילתא דאית להו כפרה בגוה כגון פר העלם דבר של צבור ושעירי ע"ז ניחא להו דליכפר ולא פשע ויהיב ובתחילה מגבין להן: לרבות פר העלם דבר של צבור ושעירי ע"ז דהיינו נמי לאישי דנשרפין הן ודינן כתמידין: ת"ש שמיני בחביתין במס' תמיד חשיב כמה כהנים זכים בתמיד. והשמיני בחביתין: באתרא דחשוכא. דבבל עמוקה וחשוכה: וזמנין א) ומנחתם ונסכיהם בלילה או למחר והשתא במלו שנים אלא דאי לא קתני שאם לא הביא נסכים היום [מביא] בלילה או למחר אבל בתר רוב הימים אזיל ורוב ימים באין נסכין עמו והכא נמי דאם מת כהן לא קתני והלכך קאמר שמיני בחביתין. ומהא ליכא למשמע מינה. אהדרוה קמי דרבא הא דקאמר ר' ירמיה בבלאי טפשאי אמר מבישתן כלומר מה שאין אנו מתרצין יפה שיש בו קושיא אומרין לפני בני ארץ ישראל כדי שילעיגו עלינו. ומטיבותן כלומר ומה שאנו מתרצין יפה אין אומרין לפניהן. הרי היא לך כמנחת תמידין שאינה בטילה לא בשחרית לא בערבית

תיבות

שיטה מקובצת

א] מינייהו דאחריתא : ב] קמייהו. הדר אמר רבא הא נמי מטבותן : ג] כמנחת תמיד : ד] מינייהו דאחריתא : ה] עלית דתימא הדר : ו] מן הלשכה. נאמרה באחרונה דשמעינן לר"ש דאמר לעיל משל צבור תהא מנחת כהן שמת ולא מיורשין שמא יפשעו וה"נ גזר דילמא דלא גבו להו והלכך באין מן הלשכה : ז] העלם דבר : ח] והך היא : ט] אמרתי. דאי לא נפקא לי *) מקרא. מתמיד נפקא : י] ואפר פרה. עיין תוס' יומא דף מו ע"ב : יא] דפסק ותני אפי' :

א) כצ"ל דה"ל ב"ע דלא בטלי כלו זימנין דקרבי מנחה ונסכים בלילה או כו' : *) אולי צ"ל אמרתי דאי לא נפקא לי ממתני' מקרא דתמיד נפקא דכתיב וכו' :